

60

procent af de ældre kvindelige gæster i britiske biografer er trætte af se sig selv portrætteret som »sexløse bedstemødre« på film, viser en rundspørge, som The Guardian-skribenten Laura Snapes refererer.

I en klumme påpeger hun manglen på film, hvor kvinder på over 60 år bliver vist som væsner med nogen som helst interesse for det seksuelle

Foto: Collection of the Henry Sheldon Museum

Silhuetten af lesbisk kærlighed i et ungt USA udstilles

Kunst. To elskende kigger hinanden i øjnene. I sorte silhuetter skåret detaljeret ud i pap og omgivet af gyldne lokker flettet til et hjerte. Kunstformen var en meget almindelig og ikke mindst populær portrætteknik i det 19. århundredes USA. Alle fra slaver til præsidenter er blevet portrætteret i sort profil.

Det ualmindelige ved lige netop disse to silhuetter er, at de begge tilhører kvinder. Det er således et af de første dokumenterede lesbiske par i USA's historie. Et vidne om, at homoseksualitet har eksisteret i mulighedernes land siden starten.

Forholdet begyndte i 1806, hvor den 22-årige Sylvia Drake indledte et passioneret forhold til 29-årige Charity Bryant. En romance, der konkret beskrives i juli 1843 af Bryants nevø, poeten og journalisten William Cullen Bryant.

»I deres unge dage tog de hinanden til livsledsagere, og

denne forening, ikke mindre hellig for dem end ægteskabets bånd, har holdt ved i uafbrudt harmoni i 40 år«, skriver han.

Han fortæller også, at de sover på samme hovedpude og tager sig af hinanden, når de er syge.

Homoseksualitet var ikke velanset i datidens USA. Alligevel lykkedes det parret at åbne en systue, og selv om de lokale hurtigt fandt ud, hvordan tingene forholdte sig, blev det aldrig et problem. De to kvinder var aktive i kirken, lavede frivilligt arbejde og var kendte for at sy slidstærkt herretøj.

Den dag i dag kigger de i øvrigt stadig hinanden i øjnene. De er nemlig begravet sammen under den samme sten.

Frem til marts 2019 hænger silhuetterne på Smithsonian's portrætgalleri i Washington DC.

simon.roliggaard@pol.dk

SEXOLOGISK SØNDAG Sex på hospitalet

CHRISTIAN GRAUGAARD
PROFESSOR I SEXOLOGI

Der er noget universelt skræmmende ved hvide kitler og afsprittede hospitalsstuer. Og når seksualiteten kommer i lægekløer, går det ofte galt. Helt galt.

Jeg sidder på det yderste af plys-sædet, mens fru Drusse svinger pendulet, og Mary fra Skelhøj lister som en engel gennem operationsstuen. Hun har bare fødder og ryster ængsteligt med sin lille klokke. Hun er død, men ved det ikke selv. Hun hjem søger os.

'Riget' – Lars von Triers postmoderne spøgelsesklassiker – har netop hærget Det Kongelige Teater, og dens chok-effekter og okkulte grundstemning bragte mig direkte tilbage til Rigshospitalets store auditorium, hvor jeg som ung reservelæge sneg mig med til smug-premiere i 1994.

Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Salen emmede af gys og klamme håndflader. Oversygeplejersker og hærdebrede portører skreg for deres liv.

Det handler naturligvis om angsten for det ukendte, for døden og det sære, vi ikke forstår. Det handler om fornuftens truende sammenbrud, om det forfærdende kontroltab og fortidens traumer,

Von Triers forskruede sygehusunivers bekræfter mig kun i, at man bør gå i en stor bue uden om hospitalets afsprittede babelstårn

der altid lurar i mørket, i elevator-skakterne, bag det tunge gardin.

Og så handler det om lægeskræk, slet og ret. Om den pure og primitive frygt for de hvide kitlers rædselsregime. For nålene, slangerne og de hvæssede knive. For narkosen og cellegiftene. For elektrochokket og spændetrøjen. Kapellets afsjælede kadavere.

VON TRIERS FORSKRUEDE sygehusunivers bekræfter mig kun i, at man bør gå i en stor bue uden om hospitalets afsprittede babelstårn.

Det samme gør seksualitetens historie. For selv om vi i dag opfatter sexologien som hyggelig wellness til skrantende parforhold, så blev sundhedssystemet i århundreder brugt som disciplineringscentral for sexlivets skæve og ustyrlige eksistenser. Tænk for eksempel på, at alle sexologiens 'ismer' – fra fetichisme til sadomasochisme – er født som lægelige diagnoser med indbyggede krav om forebyggelse og behandling.

Tænk på de brutale medicinske foranstaltninger, LGBT-personer er blevet underkastet gennem tiderne – fra psykofarmaka til hormonindsprøjtninger, fra kønskirteltransplantationer til elektroterapi.

Tænk på racehygiejnens klapjagt på 'undermalere' og 'degenererede minus-individer'. På de tusindvis af 'løsagtige' kvinder og mænd, som blev indespærret på øanstalter og steriliseret. Tænk på nazilægerne. Tvangskastrationerne. Det hvide snit.

Alt sammen moral forklædt som videnskab. Seksuelle udrensninger i nystrøget kittel.

Det siges, at ærkeneurotikerer Trier instruerede 'Riget' fra en trailer, i tryk afstand fra hospitalets uhyggelige fangearme. Jeg forstår ham godt.

kultur@pol.dk

Christian Graugaard, der skriver fast på denne plads, er læge, forfatter, professor i sexologi og boganmelder ved Politiken